

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Mariusz Młoczkowski
Sędziowie:	SA Jacek Michalski (sprawozdawca) SA Cezary Wójcik
Protokolant	Agnieszka Grzywna

przy udziale Anny Utnik – Wójtowicz prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2012 r.

sprawy **Z. M.**

oskarżonego z art.42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 28 lutego 2012 r., sygn. akt II K 106/11

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę Z. M. przekazuje Sądowi Okręgowemu w Radomiu do ponownego rozpoznania

UZASADNIENIE

Z. M. został oskarżony o to, że:

1. w okresie drugiej połowy 2001 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z R. W. i D. P., wbrew przepisom ustawy, przywiózł z Holandii do G. i do L., znaczną ilość środków odurzających w postaci co najmniej 100.000 „działek dilerskich” marihuany, tj. to jest o przestępstwo z art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 75, poz. 468 z późn. zm.);
2. w okresie od jesieni 2001 roku do wiosny 2002 roku w L. i P., działając z góry powziętym zamiarem, czynem ciągłym, wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu znaczne ilości środka odurzającego w postaci co najmniej 2000 gramów marihuany, w ten sposób że:
 - .
 - jesienią 2001 roku sprzedał A. W. (2) i S. K. co najmniej 1000 gram marihuany;

- wiosną 2002 roku sprzedał A. W. (2) i S. K. co najmniej 1000 gram marihuany,

tj. o przestępstwo z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 75, poz.468 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2012 roku wydanym w sprawie II K 106/11 Sąd Okręgowy w Radomiu:

I. Z. M. w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 1 aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w czasie bliżej nieustalonym, w drugiej połowie 2001 roku, działając wspólnie i porozumieniu z dwoma ustalonymi mężczyznami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przywiózł z Holandii przez przejście graniczne niemiecko – polskie w G. do L. woj. (...) znaczna ilość środków odurzających w postaci marihuany w ilości co najmniej 100.000 „działek dilerskich”, które to przestępstwo na podstawie art. 4 § 1 k.k. zakwalifikował z art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 1997 roku Nr. 75, poz. 468 z. zm.), obowiązującej do dnia 3 października 2005 roku i na tej podstawie prawnej skazał oskarżonego a na podstawie art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 1997 roku Nr. 75, poz. 468 z. zm.) i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył Z. M. karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) zł;

II. Z. M. w ramach zarzucanego mu czynu w pkt. 2 aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w czasie bliżej nieustalonym, od jesieni 2001 roku do wiosny 2002 roku w L. i P. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wprowadził do obrotu znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany w ilości, co najmniej 2.000 gramów poprzez zbycie jej A. W. (2) i innej ustalonej osobie, które to przestępstwo na podstawie art. 4 § 1 kk zakwalifikował z art. 43 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 1997 roku Nr. 75, poz. 468 z. zm.), obowiązującej do dnia 3 października 2005 roku i art. 12 k.k., a na tej podstawie prawnej skazał oskarżonego a na podstawie art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 1997 roku Nr. 75, poz. 468 z. zm.) i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył Z. M. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) zł;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i wymierzył Z. M. karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) zł;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 13 maja 2011 roku do dnia 28 lutego 2012 roku;

V. na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. T. B. kwotę 1180,80 (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt złotych osiemdziesiąt groszy) zawierającą stawkę 23% VAT tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony z urzędu;

VI. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Z wyrokiem tym nie zgodzili się prokurator oraz obrońca oskarżonego Z. M..

Prokurator, na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k., zaskarżył powyższy wyrok wobec oskarżonego Z. M., w całości, na niekorzyść oskarżonego i powołując się na przepis art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. poprzez błędne powołanie tego przepisu w podstawie wymiaru kary grzywny odnośnie czynu z pkt I wyroku, w sytuacji, gdy podstawę takiego rozstrzygnięcia winien stanowić wyłącznie przepis z art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 75, poz. 468, z późn. zm.);
2. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. poprzez błędne powołanie tego przepisu w podstawie wymiaru kary grzywny odnośnie czynu z pkt II wyroku, w sytuacji, gdy podstawę takiego rozstrzygnięcia winien stanowić wyłącznie przepis z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 75, poz. 468, z późn. zm.);
3. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 42 ust. 1 i 3 i art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 75, poz. 468, z późn. zm.) poprzez bezzasadne wyeliminowanie z opisu czynów oskarżonego Z. M. w punkcie I i II wyroku działania oskarżonego „wbrew przepisom ustawy” stanowiących ustawowe znamię czynu zabronionego, podczas gdy prawidłowy opis zarzucanych mu czynów winien zawierać wszystkie ustawowe znamiona czynu;
4. obrazę przepisów postępowania, a to art. 424 § 1 i 2 k.p.k., polegającą na sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający dokonanie merytorycznej kontroli orzeczenia, a w szczególności uniemożliwiające weryfikację ustaleń faktycznych i oceny dowodów, braku wyjaśnienia podstaw prawnych wyroku, jak i przytoczenia okoliczności uwzględnionych przy wymiarze kary, mających wpływ na treść orzeczenia.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k.

i art. 437 § 1 k.p.k., o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Radomiu.

Obrońca oskarżonego Z. M., na podstawie art. 444 k.p.k., zaskarżył powyższy wyrok w całości i na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. orzeczeniu temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a mianowicie art. 7 i 410 k.p.k., poprzez naruszenie zasad prawidłowego i logicznego rozumowania, które skutkowało brakiem dokładnego ustalenia, czy oskarżony przewiózł przez granicę polsko – niemiecką narkotyki, a jeśli tak to jakie, w jakiej ilości i jakości;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony miał przewieźć przez niemiecko – polskie przejście graniczne 100.000 „działek dilerskich” marihuany, podczas gdy sam świadek A. W. (2), na podstawie zeznań którego takie ustalenie zostało dokonane, nie był pewien czy w paczkach owiniętych folią i taśmą w ogóle znajdował się narkotyk, a jeśli tak to jaki to był narkotyk, jaka była jego jakość, skład oraz waga;
3. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a mianowicie art. 167 i 211 k.p.k., poprzez nie przeprowadzenie dowodu z eksperymentu procesowego polegającego na sprawdzeniu jaka jest objętość suszu roślinnego, o objętości takiej jaką ma marihuana, o wadze 100 kg, dla oceny, czy możliwe jest przewiezienie w samochodzie osobowym takiej ilości narkotyku oraz czy możliwe jest umieszczenie takiej ilości w jednej dużej torbie turystycznej o wysokości 50 – 60 cm, szerokości 30 cm i długości 100 cm;
4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu że oskarżony dwukrotnie przekraczał granicę w G. celem przewozu przez nią narkotyków, podczas gdy sam A. W. (2), przyznaje, że taki fakt miał mieć miejsce tylko jeden raz;

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że organizatorem przewozu narkotyków na teren Polski był M. S., podczas gdy osoba taka w ogóle nie pojawia się

w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym;

6. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a mianowicie art. 7, 410 k.p.k., poprzez nie zbadanie przez Sąd okoliczności nabycia w przeszłości przez A. W. (2) podobnej paczki narkotyku, do tej którą miał kupić od oskarżonego, z której jak stwierdził można było zrobić 100.000 „działek dilerskich” marihuany, co skutkowało bezkrytycznym przyjęciem przez Sąd ilości i jakości narkotyków, jakie miały zostać przewiezione do Polski, brakiem kontroli zeznań tego świadka, a także nie ujawnieniem kolejnego przestępstwa popełnionego przez tego świadka;

7. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a mianowicie art. 7, 410 k.p.k., poprzez nie zbadanie przez Sąd okoliczności sprzedaży oskarżonemu kradzionych samochodów przez świadka A. W. (2), o czym zeznawał ten świadek, co skutkowało brakiem kontroli zeznań tego świadka, a tym samym bezkrytycznym ich przyjęciu oraz nie ujawnieniem kolejnego przestępstwa popełnionego przez tego świadka;

8. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a mianowicie art. 7 i 410 k.p.k., poprzez naruszenie zasad prawidłowego i logicznego rozumowania, które skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych, poprzez przyjęcie za świadkiem A. W. (2), że R. W. i D. P. brali udział w sprowadzaniu samochodów z Holandii, bez ustalenia ich roli w tym procederze, podczas gdy nie ma na to żadnych innych dowodów, a nadto jest to ustalenie nielogiczne, ponieważ wynika z niego, że oskarżony miałby się z tymi osobami, zupełnie bez potrzeby dzielić dochodami ze sprzedaży sprowadzonych samochodów;

9. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku i jego sprzeczność z ustaleniami faktycznymi Sądu (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a mianowicie art. 4, 410, 424 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez uznanie w punkcie II sentencji wyroku, że oskarżony zbył narkotyki A. W. (2), w sytuacji gdy z ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd wynika, że narkotyki te miały być udzielone nieodpłatnie (karty 4 i 7 uzasadnienia wyroku);

10. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu na podstawie zeznań A. W. (2), że oskarżony wprowadził do obrotu łącznie co najmniej 2.000 gramów marihuany, podczas, gdy zeznania te pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, a nadto sam świadek nie jest pewien ilości i jakości narkotyku, który miał mu zostać przekazany przez oskarżonego;

11. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a mianowicie art. 4, 410 k.p.k., poprzez uznanie za wiarygodne zeznań świadka A. W. (2) i uznanie na ich podstawie winy oskarżonego, podczas gdy dowód ten w żaden sposób nie koresponduje z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, a często jest z nimi sprzeczny;

12. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a mianowicie art. 4, 7, 410 k.p.k., poprzez naruszenie zasad prawidłowego i logicznego rozumowania, skutkujący nie obdarzeniem zeznań świadka M. W. przymiotem wiarygodności, jako nacechowanych żalem, złością i niechęcią wobec świadka A. W. (2), podczas gdy zeznania te korzystnie dla niego wskazują, iż nikt mu nie przynosił jakichkolwiek narkotyków do domu, co oznacza, że pomimo osobistej niechęci M. W. do A. W. (2), nie ma ona zamiaru składać niewiarygodnych zeznań w celu obciążenia swojego męża, a tym samym jej zeznania wbrew temu co ustalił Sąd są wiarygodne;

13. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a mianowicie art. 6 oraz art. 378 § 2 i 3 k.p.k., poprzez uznanie, że wniosek oskarżonego w przedmiocie zwolnienia adw. T. B. z jego obowiązków jako obrońcy z urzędu i wyznaczenie innego obrońcy jest niezasadny, w sytuacji gdy zarówno oskarżony, jak i obrońca utracili do siebie w zaufanie oraz nie mogli się porozumieć w kwestii ustalenia linii obrony, co skutkowało ograniczeniem materialnego prawa do obrony oskarżonego;

14. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a mianowicie art. 391 k.p.k., poprzez odczytanie zeznań świadka D. P. w sytuacji, gdy należało się zwrócić do I Komisariatu Policji o udzielenie informacji, czy świadek stawia się na dozór policji, a nadto należało podjąć próby doręczenia wezwania dla tego świadka przez Komisariat Policji, czego brak skutkowało naruszeniem zasady bezpośredniości oraz zasady prawa do obrony oskarżonego;

15. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a mianowicie art. 4, 167, 170 § 1 pkt 2, 3, 5 k.p.k., poprzez nieuwzględnienie wniosku oskarżonego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków M. G., J. W., K. B. i Z. K., pomimo tego, że okoliczności na jakie ci świadkowie mieliby zeznawać mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, służyłyby weryfikacji zeznań A. W. (2), nadto byłyby możliwe do przeprowadzenia w rozsądnym terminie;

16. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a mianowicie art. 4, 167, 170 § 1 pkt 2, 3, 5 k.p.k., poprzez nieuwzględnienie wniosku oskarżonego w przedmiocie ustalenia, czy przebywał on w zakładzie karnym, w czasie kiedy miał popełnić czyny, o które jest oskarżany, kontekście wyjaśnień A. W. (2) co do czynów objętych pierwotnym aktem oskarżenia, a przekazanych do odrębnego postępowania;

17. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a mianowicie art. 4, 167, 170 § 1 pkt 2, 3, 5 k.p.k., poprzez nieuwzględnienie wniosku oskarżonego o dołączenie do akt sprawy protokołu przesłuchania świadka A. W. (2) w sprawie II K 149/10 Sądu Okręgowego w Radomiu, mającego na celu weryfikację zeznań tego świadka w niniejszej sprawie, co w konsekwencji spowodowało bezkrytyczne danie wiary przez Sąd jego zeznaniem złożonym na potrzeby niniejszej sprawy;

18. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a mianowicie art. 4, 167, 170 § 1 pkt 2, 3, 5 k.p.k., poprzez nieuwzględnienie wniosku oskarżonego o zażądanie informacji z Urzędu Celnego, czy w styczniu 2001 roku było zniesione cło na samochody nabyte w Unii Europejskiej, co w konsekwencji spowodowało błędne ustalenie Sądu, oparte wyłącznie na podstawie zeznań A. W., że czyn opisany w punkcie I wyroku był popełniony w drugiej połowie 2001 roku, podczas gdy informacje te dałyby możliwość weryfikacji czasu popełnienia przestępstwa wskazywanego przez A. W. (2), a nadto nie spowodowałyby to nadmiernego przedłużenia postępowania;

19. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a mianowicie art. 6 k.p.k., poprzez doręczenie oskarżonemu wnioskowanych na rozprawie w dniu 23 lutego 2012 roku kserokopii wszystkich protokołów rozpraw z zeznaniami A. W. (2), dopiero po wydaniu skarżonego wyroku, co w sposób oczywisty wpłynęło na ograniczenie oskarżonemu jego prawa do obrony;

20. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a mianowicie art. 4, 167, 170 § 1 pkt 2, 3, 5 k.p.k., poprzez nie dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. G., na okoliczność czy posiadał on wiedzę na temat wyjazdu oskarżonego na przejście graniczne w G., pożyczonym od świadka samochodem V. (...), a jeśli tak to po co oskarżony tam jeździł, co uniemożliwiło Sądowi należyłą weryfikację zeznań świadka A. W. (2) pod kątem ich prawdziwości i logiczności;

21. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a mianowicie art. 4, 167, 170 § 1 pkt 2, 3, 5 k.p.k., poprzez nie dopuszczenie dowodu z zeznań świadka R. W., na okoliczność czy posiadał on samochód marki A. (...), a jeśli tak to czy przekraczał nim granicę w G. oraz kto z nim wtedy podróżował, co uniemożliwiło Sądowi weryfikację zeznań świadka A. W. (2) pod kątem ich prawdziwości i logiczności;

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k., obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Ponadto skarżący wniósł o:

1. dopuszczenie dowodu z zeznań R. W., na okoliczność czy brał on udział w sprowadzaniu samochodów z Holandii razem z oskarżonym, jeśli tak to kiedy to było, ile razy razem wyjeżdżali oraz jakie samochody sprowadzali;
2. dopuszczenie dowodu z eksperymentu procesowego polegającego na sprawdzeniu jaka jest objętość suszu roślinnego, o objętości takiej jaką ma marihuana, o wadze 100 kg, dla oceny, czy możliwe jest przewiezienie w samochodzie osobowym takiej ilości narkotyku oraz czy możliwe jest umieszczenie takiej ilości w jednej dużej torbie turystycznej o wysokości 50 – 60 cm, szerokości 30 cm i długości 100 cm;
3. zażądanie od Wydziału (...) i (...) Starostwa Powiatowego w L. informacji, czy R. W. posiadał lub posiada zarejestrowany samochód osobowy A. (...), a jeśli już go nie posiada to kiedy i komu go zbył.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zaskarżony wyrok podlega uchyleniu a sprawa oskarżonego Z. M. – przekazaniu Sądowi Okręgowemu w Radomiu do ponownego rozpoznania.

W pełni trafny okazał się bowiem podniesiony przez skarżącego prokuratora zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania, a mianowicie art. 424 § 1 i 2 k.p.k. Uchybienie, którego dopuścił się tenże Sąd jest zaś tego rodzaju, że uniemożliwia dokonanie przez sąd odwoławczy kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia i merytoryczne ustosunkowanie się do zarzutów podniesionych w środku odwoławczym wywiedzionym przez obrońcę oskarżonego Z. M., dotyczących – przede wszystkim – sposobu przeprowadzenia przez Sąd Okręgowy postępowania dowodowego w niniejszej sprawie oraz oceny zgromadzonego w jego wyniku materiału dowodowego.

Z uwagi na powyższe, za przedwczesne należy także uznać szczegółowe odniesienie się przez Sąd Apelacyjny do pozostałych zarzutów sformułowanych w skardze apelacyjnej oskarżyciela publicznego, a to zarzutów obrazy prawa materialnego, aczkolwiek nawet bez głębszej ich analizy można stwierdzić, że również i te zarzuty nie są pozbawione słuszności.

Odnosząc się do zarzutu obrazy art. 424 § 1 i 2 k.p.k. wskazać należy, że ze wszech miar uzasadnionym jest twierdzenie prokuratora, iż sporządzone przez Sąd Okręgowy pisemne motywy zaskarżonego wyroku nie spełniają wymogów określonych w powołanych przepisach.

Zgodnie z art. 424 § 1 k.p.k. uzasadnienie powinno zawierać:

- 1) wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych,
- 2) wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku.

W uzasadnieniu wyroku należy ponadto przytoczyć okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary, a zwłaszcza przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary, środków zabezpieczających, uwzględnieniu powództwa cywilnego oraz przy innych rozstrzygnięciach zawartych w wyroku (art. 424 § 2 k.p.k.).

Uzasadnienie wyroku winno stanowić dokument o charakterze sprawozdawczym, powinno polegać na przedstawieniu w sposób uporządkowany wyników narady z dokładnym wskazaniem – gdy chodzi o podstawę faktyczną wyroku – co Sąd uznał za udowodnione, jak ocenił poszczególne dowody i dlaczego oparł się na jednych, odrzucając inne.

Sporządzenie uzasadnienia w wyżej wskazany sposób ma istotne znaczenie dla czynności procesowych stron, gdyż strona odwołująca się w takim wypadku ma możliwość zwalczania twierdzeń Sądu zawartych w uzasadnieniu wyroku, a sąd odwoławczy ma możliwość zbadania prawidłowości rozumowania sądu orzekającego w pierwszej instancji i dokonania właściwej kontroli wyroku (por. wyrok SN z dnia 29 listopada 1989 roku, II KR 198/89, LEX nr 18041). Uzasadnienie wyroku, które nie spełnia powyższych wymogów, uniemożliwia sądowi odwoławczemu kontrolę zaskarżonego orzeczenia i prawidłowe ustosunkowanie się do zarzutów podniesionych w apelacji. Uchybienie takie powoduje konieczność uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji (por. wyrok SN z dnia 29 września 1973 roku, II KR 105/73, LEX nr 16813; wyrok SA w Warszawie z dnia 19 września 2008 roku, II AKa 209/08, LEX nr 486317).

W sprawie niniejszej, jak już wyżej zasygnalizowano, uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie czyni zadość wskazanym wyżej wymogom, sprawiając, że orzeczenie to uchyla się spod kontroli odwoławczej. Uzasadnienie to bowiem w znacznej części (poczynając

od 3 akapitu na stronie 8 na k. 827v. akt sprawy do końca uzasadnienia na stronie 16 na k. 831v. akt sprawy) nie odnosi się do oskarżonego Z. M. i przypisanych mu przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku przestępstw przewidzianych w ustawie z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii roku, lecz do całkiem innego oskarżonego (A. W. (3)) oraz jego czynów. Mowa tu o tych fragmentach uzasadnienia, które dotyczą oceny dowodów, wyjaśnienia kwalifikacji prawnej przestępstw przewidzianych w powyższej ustawie, wymiaru kary za te czyny oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Nie zostało natomiast w ogóle umotywowane w tymże uzasadnieniu zawarte w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcie o zaliczeniu na poczet kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego Z. M..

Taki stan rzeczy zachodzi pomimo tego, że postanowieniem z dnia 16 maja 2012 roku Sąd Okręgowy w Radomiu – w oparciu o przepisy art. 105 § 1 – 4 k.p.k. – sprostował, oczywiście omyłkę pisarską w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 lutego 2012 roku w ten sposób, że w miejsce omyłkowego zapisu od strony 8 uzasadnienia do jego końca na stronie 16, dokonał prawidłowego jego zapisu (k. 845 – 851). Postanowienie to stało się prawomocne w związku z pozostawieniem bez rozpoznania przez Sąd Apelacyjny w Lublinie – jako wniesionego po terminie – zażalenia złożonego na to orzeczenie przez prokuratora (k. 870 – 871).

Stosownie do przepisu art. 105 § 1 k.p.k. sprostowaniu podlegają oczywiste omyłki pisarskie i rachunkowe oraz w obliczeniu terminów w orzeczeniu lub zarządzeniu albo w ich uzasadnieniu. Analiza tego przepisu prowadzi do wniosku, że pozwala on na sprostowanie omyłki wyłącznie w oparciu o jedno kryterium – jej oczywistości. Za oczywiste należy natomiast uznać takie omyłki pisarskie lub rachunkowe, które nie dotyczą materialnej treści orzeczenia i są przy tym oczywiste, czyli w danym kontekście są widoczne „na pierwszy rzut oka” (por. postanowienie SN z dnia 22 sierpnia 1970 roku, III KZ 76/70, LEX nr 18150; wyrok SN z dnia 19 lipca 2007 roku, V KK 373/06, LEX nr 476615). Powyższy pogląd należy w całej rozciągłości odnieść także do uzasadniania orzeczenia. W omawianym trybie nie jest zatem możliwa zmiana treści uzasadniania wyroku, w części obejmującej motywy podjętego rozstrzygnięcia. Takie niedopuszczalne orzeczenie o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej nie pociąga za sobą skutków prawnych (por. wyrok SN z dnia 9 listopada 2011 roku, III KK 165/11, LEX nr 1101666; wyrok SN z dnia 3 kwietnia 2006 roku, V KK 482/05, LEX nr 180751). A tak właśnie stało się w rozpoznawanym przypadku.

Nadmienić przy tym należy, że Sąd Okręgowy, podejmując decyzję o sprostowaniu uzasadnienia przedmiotowego wyroku, pozbawił prokuratora ewentualnej możliwości odniesienia się w środku odwoławczym do argumentacji zawartej w tymże sprostowanym już uzasadnieniu. Apelacja tego skarżącego wpłynęła bowiem do Sądu Okręgowego w Radomiu w dniu 22 maja 2012 roku, zaś została nadana zgodnie z art. 124 k.p.k. w dniu 18 maja 2012 roku (k. 854 – 856).

W przedstawionym stanie rzeczy, konieczne stało się zatem uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy oskarżonego Z. M. Sądowi Okręgowemu w R. do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym orzekaniu Sąd Okręgowy powtórzy postępowanie dowodowe, dbając o to, aby zostały przeprowadzone w sposób zgodny z regułami kodeksu postępowania karnego wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia tej sprawy dowody, mając jednocześnie na uwadze treść art. 442 § 2 k.p.k. Zgromadzony materiał dowodowy Sąd ten podda wnikliwej analizie

i ocenie zgodnie ze wszelkimi regułami w tym zakresie, zwłaszcza wynikającymi z art. 7 k.p.k., i w oparciu o dowody obdarzone wiarą ustali stan faktyczny. W razie ponownego skazania oskarżonego Z. M., Sąd Okręgowy będzie miał także na względzie,

fakt, na który trafnie zwrócił uwagę w swoim środku odwoławczym prokurator, że przepisy ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (art. 42 ust. 1 i 3, art. 43 ust. 1 i 3), podobnie zresztą, jak i przepisy aktualnie obowiązującej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (art. 55 ust. 1 i 3, 56 ust. 1 i 3) zawierają samodzielną podstawę orzeczenia grzywny, co sprawia, że w sytuacji skazania oskarżonego na tę karę zbędne jest powoływanie w podstawie prawnej takiego rozstrzygnięcia przepisów art. 33 § 1

i § 2 k.k. Sąd Okręgowy powinien także baczyć, aby w opisie przypisanych oskarżonemu czynów zawierały się wszystkie ustawowe ich znamiona, w tym także znamię wskazujące

na sprzeczność zachowania oskarżonego z przepisami ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – znamię „wbrew przepisom ustawy”. Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy powinien natomiast pamiętać o treści przepisów art. 424 k.p.k. i baczyć, by pisemne motywy wyroku czyniły zadość określonym w tych przepisach wymogom.

Z tych wszystkich względów, Sąd Apelacyjny orzekł, jak w postanowieniu.